

Sygn. akt VII U 1459/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 06 kwietnia 2016 roku w Lublinie

sprawy M. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 21 lipca 2015 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala M. D. prawo do emerytury od dnia(...)roku.

Sygn. akt VII U 1459/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 lipca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił M. D. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższych decyzji wniósł M. D. domagając się ich zmiany i przyznania prawa do emerytury. Wskazał, że pracował w warunkach szczególnych od dnia 1 kwietnia 1979 roku w (...), co może udowodnić zeznaniami świadków (k.2).

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

M. D. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym ostatecznie udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca był zatrudniony w (...) Zakładach (...) w L. od dnia 18 sierpnia 1975 roku do dnia 12 lipca 1996 roku. W aktach osobowych wnioskodawcy znajdują się angaże na stanowisko tapicera, potem malarza, ślusarza konstrukcji metalowych, ślusarza remontowego, spawacza elektrycznego, wartownika i dowódcy warty (akta osobowe – k. 13.). Pracując na stanowisku tapicera wnioskodawca zajmował się zrywaniem i czyszczeniem siedzeń w samochodach oraz naprawą poprzez uzupełnienie gąbki. Po zlikwidowaniu tapicerni od 1 marca 1974 roku wnioskodawca zajmował się pomocą spawaczowi, składał konstrukcje a potem ją przytrzymywał w czasie spawania. Te czynności wykonywał mając stanowisko ślusarza konstrukcji metalowych i ślusarza remontowego. Warunki pracy podczas pomagania spawaczowi

były trudne, gdyż spawacz podczas spawania osłaniał się maską, zaś pomocnik nie miał takiego zabezpieczenia. Wnioskodawca w tym czasie również sam spawał chociaż nie miał jeszcze uprawnień. Od 2 listopada 1979 roku wnioskodawca został spawaczem i te czynności wykonywał do czasu przeniesienia na stanowisko wartownika w 14 marca 1990 roku z przerwą od 4 kwietnia 1983 roku do 32 marca 1984 roku, w czasie, której wnioskodawca był w ramach zatrudnienia w (...) na kontrakcie na Węgrzech, gdzie pracował w fabryce (...) na stanowisku tapicera. Zajmował się przyklejaniem przy użyciu butaprenu wykładziny lub dermy w kabinie samochodu (wyjaśnienia wnioskodawcy potwierdzone zeznaniami – k. 19v-20, 36v zeznania W. G. k. 20-21, zeznania świadków S. C. k. 21, T. G. k. 21, akta osobowe k.13).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Akta osobowe wnioskodawcy z (...) zostały wystawione przez pracodawcę i były autentyczne. Nie były kwestionowane przez strony. Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

Przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy. S. C. był tam zatrudniony od 1976 jako spawacz widział pracę wnioskodawcy polegającą na spawaniu. T. G. pracował w (...) w latach 1973-1989, przez 5 pierwszych lat pracy był przełożonym wnioskodawcy. Potwierdził, że wnioskodawca zajmował się spawaniem chociaż nie miał uprawnień. Świadczyli wspólnie z wnioskodawcą i mieli możliwość zaobserwowania wykonywanych przez niego obowiązków w trakcie pracy. Zeznawali logicznie, spontanicznie i szczerze. Niektórych szczegółów nie byli sobie w stanie przypomnieć jednak jest to zrozumiałe z uwagi na znaczny upływ czasu. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawcy oraz treścią akt osobowych wnioskodawcy pozwoliła na jednoznaczne ustalenie faktycznie wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w trakcie całego okresu zatrudnienia. Świadczyli jednoznacznie wskazali, że wnioskodawca zajmował się spawaniem.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie:

od dnia 1 września 1973 roku do dnia 1 marca 1974 roku (łącznie 6 miesięcy i 2 dni) wskazaną w wykazie A, dziale VII poz 6 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) jako praca na oddziałach płyt i kształtek tapicerskich zajmując stanowisko tapicera.

Od dnia 1 marca 1974 roku do dnia 2 listopada 1979 roku (łącznie 5 lat 8 miesięcy i 1 dzień) był zatrudniony w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, albowiem pomagał spawaczowi podczas procesu spawania, przytrzymywał spawane konstrukcje, które wcześniej przygotowywał, w tym czasie także samodzielnie spawał. W wymienionym okresie wnioskodawca miał w angażu wpisane stanowisko ślusarz konstrukcji metalowych i ślusarza remontowego. Czynności te są wskazane w wykazie A, dziale XIV 12 w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W okresie od 2 listopada 1979 roku do 3 kwietnia 1983 roku (łącznie 3 lata 5 miesięcy i 2 dni) wnioskodawca wykonywał czynności spawacza wykazane w wykazie A, dziale XIV 12 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów.

Od 4 kwietnia 1983 roku do 31 marca 1984 roku (łącznie 11 miesięcy i 27 dni) wnioskodawca ponownie pracował jako tapicer. Zaś od 1 maja 1984 roku do 13 marca 1990 roku (łącznie 5 lat 10 miesięcy i 13 dni) ponownie wykonywał obowiązki spawacza. Po tym okresie pracował jako wartownik.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura

taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawca udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze ponad 15 lat. Tym samym spełnia wszystkie z wymaganych przesłanek do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić M. D. prawo do emerytury od dnia(...) roku tj. od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.